

відігравати інноваційні кластери.

Інноваційний кластер формує певну систему поширення нових знань і технологій, забезпечує прискорення процесу трансформації винаходів в інновації, а інновацій у конкурентні переваги, розвиток якісних стійких зв'язків між всіма його учасниками. Виникнення таких кластерів – закономірний процес при наявності спільної наукової та виробничої бази у його учасників [3]. Інноваційні кластери створюють нові продукти спільними зусиллями ряду підприємств і дослідницьких інститутів, що прискорює їхнє поширення і сприяє зниженню витрат на розробку та комерціалізацію інновацій.

Особливо перспективною сферою поширення інноваційних кластерів в Україні є ІТ-галузь, так як наша країна є одним з визнаних у світі центрів з підготовки ІТ-спеціалістів. Це дозволяє говорити про можливість успішної реалізації масштабних високотехнологічних науково-інноваційних проектів – від їх розробки до повноцінної імплементації кінцевого продукту. Чи не найефективнішим шляхом виходу на такі позиції є концентрація кращого інтелектуального капіталу в одному великому центрі, де забезпечені найсприятливіші умови для генерування та синтезу наукових досягнень і технологічних інновацій[4, с.24]. Існує задум створення під Києвом високотехнологічного Smart Village (розумного ІТ-села), який би міг стати осередком розвитку високих технологій за прикладом американської Кремнієвої Долини чи хоча б російського інноваційного центру Сколково. Але подібним масштабним проектам має передувати формування конкурентоспроможних інноваційних кластерів, які зміцнюють і розвивають інтелектуальний потенціал їх учасників.

1. Іванова І.С. Структура інтелектуального капіталу /Вісник Бердянського університету менеджменту і бізнесу № 3(11) 2010. – с.27-30. 2. Ілляшенко С.М. Інноваційний менеджмент : Підручник. – Суми : ВТД – “Університетська книга”, 2010. – 334с. 3. Кластери та інноваційний розвиток України. Режим доступу: <http://ufpp.gov.ua>. 4. Інформаційне суспільство в Україні: глобальні виклики та національні можливості: аналіт. доп. / Д. В. Дубов, О. А. Ожеван, С. Л. Гнатюк. – К. : НІСД. – 2010. – 64с.

Чучман М.В.

студ. групи ЕП-41

Науковий керівник – асист. Гудзь О.І.

СУЧАСНИЙ СТАН МАШИНОБУДУВАННЯ В УКРАЇНІ

Галузь машинобудування України нараховує більше 1000 підприємств різних форм власності та призначення. Важливими та найбільш розвинутими є такі його ланки, як важке машинобудування, транспортне, сільськогосподарське машинобудування, радіотехнічне та електротехнічне виробництво тощо.

За обсягами реалізованої продукції галузь машинобудування у 2011 р. становить 134,82 млрд. грн., що є відносно добрим показником порівняно з 2010 р., у якому обсяг реалізації становив 116,20 млрд. грн. У Львівській області галузь машинобудування посідає друге місце серед галузей переробної промисловості. У 2011 р. основне виробництво припадає на електричну високовольтну апаратуру, що становить 3972 млн. грн., але порівняно з 2010 р. ця сума є меншою майже на 6 млн. грн. Найбільшу частку за обсягами реалізованої продукції у машинобудівній галузі займає виробництво електронного та оптичного устаткування – 1509,2 млн. грн., що становить 42%. У період з 2005 р. до 2011 р. частка обсягів реалізованої продукції зростала, за винятком 2007 р., у якому вона становила 743,3 млн. грн., що складало всього 25% [1, с.89, 98].

Кількість інноваційно-активних машинобудівних підприємств із 2005 р. до 2011 р. зросла із 280 до 422 підприємств, що є хорошим показником інноваційного розвитку галузі, враховуючи відсутність інноваційної підтримки з боку держави. Проте, внаслідок впливу економічної кризи у 2008 р., ситуація погіршилась та кількість підприємств порівняно з 2007 р. зменшилась на 21.

Щодо Львівської області, то на 2011 р. зареєстровано 19 машинобудівних підприємств. Основну частку займають підприємства з виробництва електричного, електронного та оптичного устаткування (9 підприємств) [2, с.230].

Успішною діяльністю підприємств машинобудівного комплексу була у 2011 р., коли загальний фінансовий результат склав 14,4 млрд. грн. У порівнянні із всією промисловістю, фінансові результати машинобудування за підсумками 2011 р. були кращими, оскільки кількість збиткових підприємств становила лише 32,8% у порівнянні з 2010 р., де збиткових підприємств було на 3,6% більше. Швидке зростання збиткових підприємств у 2008-2009 рр. зумовлено, насамперед, негативним впливом світової економічної кризи. Відповідно, щодо прибутковості підприємств, то в період економічної кризи прибуток в порівнянні з 2011 р. був менший на 7-10%. Але вже у 2010 р. прибуток підприємств почав зростати і у 2011р становив – 67,2%. Підприємства, які одержують прибуток, займають приблизно 2/3 від обсягу всіх підприємств, що є досить непоганим показником.

Рентабельність машинобудування у 2011 р. значно підвищилась порівняно із 2010 р., і становила 6,6%. Якщо порівнювати із іншими галузями промисловості, то рентабельність машинобудування є досить невисокою. До основних причин низької рентабельності належать, насамперед, такі: застарілість обладнання, що негативно впливає на виробництво і якість продукції, а також на конкурентоспроможність підприємств як на внутрішньому, так і на зовнішньому ринку; відсутність інноваційної підтримки з боку держави; зростання імпорту; повільний розвиток підгалузей машинобудування; труднощі із збутом продукції; недостатність вільних коштів для фінансування власної діяльності; мале коло постачальників, посередників; відсутність ефективної системи

мотивації працівників та відтік кваліфікованих кадрів [3, с. 67].

Основними завданнями підприємств для подолання цих причин є, насамперед, покращення стратегії розвитку машинобудування за допомогою стратегічних карт, що дають змогу керівництву отримувати точну інформацію для подальшого управління, також налагодження показників діяльності, на яких базується контроль за стратегією підприємства; збільшення фінансування з боку держави, співробітництво з іноземними підприємствами, покращення умов праці [4, с. 36-37]. Отже, галузь машинобудування в Україні є одною із важливих галузей промисловості і, незважаючи на безліч проблем галузь продовжує свою роботу на ринку.

1. *Статистичний щорічник України за 2011р. / За ред. О.Г.Осауленка. – К.: ТОВ „Август Трейд”, 2012. – 560с.* 2. *Стратегія розвитку Львівської області [Електронний ресурс] / Режим доступу// <http://ldp.lviv.ua/strategy.php>.* 3. *Карачина Н.П. Машинобудування України: сучасний стан, тенденції та перспективи розвитку за умов економічної кризи / Н.П.Карачина // Вісник Національного університету “Львівська політехніка”. – 2009. – №647. – с.64-70.* 4. *Т.Кузь. Стратегічний розвиток машинобудування в Україні / Т.Кузь // Галицький економічний вісник. – 2011. – №1(30). – с. 35-43.*

Шаховал О.А.

студ. групи ЕП-41

Науковий керівник – к.е.н. доц. Кривцун І.М.

ДЕПОЗИТНА ДІЯЛЬНІСТЬ БАНКІВ У ПІСЛЯКРИЗОВИЙ ПЕРІОД

Після кризи 2008-2009 років рівень довіри депозитаріїв до українських банків кардинально змінився. Вкладники почали масово розривати договори з банками і достроково повертати свої кошти. З 1 жовтня 2008 року до 1 березня 2009 року фізичні особи «вивели» із банківської системи 26,7 млрд. грн. та 3,46 млрд. \$[1].

На надійність та стійкість комерційних банків впливають фактори внутрішнього і зовнішнього середовища. До зовнішніх факторів відносять: розвиненість грошового ринку, політичну ситуацію в країні, загальноекономічні умови в країні, стан ділової довіри, нормативно-правове забезпечення банківської діяльності. До внутрішніх факторів впливу належать: організаційні (стан банківського менеджменту), здатність банків до інновацій та змін, внутрішня структура управління банками), технологічні фактори (орієнтація на розвиток сучасних банківських технологій, орієнтація на нові банківські продукти) та економічні фактори (достатність капіталу, якість активів і пасивів, дохідність, ліквідність тощо). Також одним із важливих факторів, що впливають на надійність банку в очах потенційних вкладників є позиція банку у фондї гарантування вкладів фізичних осіб [2].

Асоціація українських банків (АУБ) опублікувала рейтинг